

N. Jensen: Jeg kunde ønske at knytte et Par Bemærkninger til, hvad der er forelagt her af Flertallet. I Endringsforslag under Nr. 4, angaaende en ny § 2, staar der: „Hvor Slagtning af Kvæg til Udsførelser i større Omfang o. s. v.“ Det er dette Udtryk „i større Omfang“, jeg ikke forstaaer Betydningen af. Nu har jeg hørt den højtærede Indenrigsminister udtale, at han var enig i, at man godt kunde gaa bort fra det Udtryk, som er brugt i Regeringsforslaget, om Slagterier i Havnestæder, og saa vidt jeg forstod den højtærede Minister ret, vil han ikke anse Bestemmelsen for at være nogen Hindring for et noget mindre Slagteri, naar det blot laa ved Siden af et andet større Eksportslagteri. I saa Tilfælde kunde ogsaa det paa Statens Regning saa det Tilsyn, der her er Tale om. Deraf sluttede jeg altsaa, at de Ord „i større Omfang“ ikke er det afgørende herved. Det afgørende er derimod, at der i Forbindelse med et andet Slagteri, der alt er bestaaende, og som giver sig af med at slagte Svin, nu bliver oprettet et nyt Slagteri for Faar og Kreaturer ved Siden af; naar saa er, vil den højtærede Minister ikke nægte det ny Slagteri denne Begunstigelse for ikke at gøre Konkurrencen særlig uanstelig. Jeg tror, at det var de Udtryk, den højtærede Minister brugte. Hvis jeg nu har forstaaet ham rigtig, kunde jeg nok ønske at vide, hvorledes dette Udtryk „i større Omfang“ skulde forstaaes. Jeg tror, at overfor et Forhold som dette, hvor man begynder paa bar Bund, skal man være varlig med at foreskrive for strenge Regler, som maasse kunne blive generende for Administrationen. Naar man, som Flertallet — og Mindretallet er i øvrigt enig deri — har foreslaaet, at Forslaget skulde undergaa en Revision, maa jeg i Modsetning til den højtærede Indenrigsminister tro, at det er praktisk. Man har her med Forhold at gøre, hvor man bemyndiger Administrationen, i dette Tilfælde Indenrigsministeren, til at foretage det fornødne til at sikre, at vor Kødkontrol finder Sted paa behørig Maade med Hensyn til de Bærer, som skulle udføres til Udlandet, og naar man saa fastslaar, at efter denne Fristes Udløb skal Sagen tages op paany til Forhandling, saa vil jeg antage, at man til den Tid har gjort nogenlunde tilstrækkelige Erfaringer, hvorpaa man kan bygge videre. Som man staar for Øjeblikket, er det uansteligt at afgøre, hvad der er det rigtige i det givne Tilfælde. Man kunde jo let komme til at vedtage Bestemmelser, som kunne blive generende ogsaa for Administrationen. Jeg vil derfor henstille, at man enes om at

faa en Revision indenfor den givne Tidsfrist, som her foreslaaet til 1ste April 1897. Jeg er her i Modsetning til den højtærede Minister enig saavel med Flertallet som med Mindretallet. — Naar jeg nu skal stemme for det foreliggende Forslag, er jeg mest tilbøjelig til at følge Flertallet. Jeg vilde imidlertid ønske, at man havde kunnet sammenarbejde det hele, da jeg ikke synes, det er saa meget, der ligger Flertallet og Mindretallet imellem, at man ikke med god Forstaaelse havde kunnet enes om disse Ting, men maasse kan man, hvis der er Grund dertil, tage Forslaget op igen mellem 2den og 3dje Behandling og se at komme til bedre Forstaaelse.

Sløth: Jeg skal ikke trætte det høje Ting længe, men kun gøre nogle ganske faa Bemærkninger til de Udtalelser, som ere fremkomne navnlig fra den højtærede Indenrigsministers Side. Han sagde, at naar vi vilde underkaste os en Kontrol, maatte vi selvfølgelig ogsaa finde os i nogle Ulemper, og det er rigtigt. At disse Ulemper, som jeg fremdrog nogle af, ville fremkomme ved denne Kontrol, er efter min Mening aldeles givet, og jeg tror i det hele ikke, at det er en Lov, som Landmændene behøve at være særlig taknemmelige for. I øvrigt tilføjede den højtærede Minister, at han ikke kunde forstaa, hvilken Interesse Folk kunde have i at slagte og sende til England Kødets af saadanne Dyr, der vare saa asmagrede og saa afrakkede, jeg tror, han brugte det Udtryk. Ja det er jo netop det, jeg mener. Jeg tror ikke, at noget Menneske vil give 30 Kr. for at faa sendt til England, et Kreatur, der er saa asmagret, at der ikke er Kød paa det. Det siger jo den sunde Fornuft. Det kan der kun være Tale om ved saadanne Dyr som dem, der bleve købt i Nalborg, hvor der muligvis kan have været nogen Fortjeneste derved; men jeg tror ogsaa, at denne Fortjeneste er rent tilfældig. Jeg tvivler heller ikke om, at den højtærede Ministers og det ærede Flertals Mening er, at de egentlig ikke ville have, at dette Begreb „asmagret“ skulde strækkes ret vidt, men dog staar det for mig efter mit Kendskab til Dyrslægetilsyn saaledes, at hvis dette skal være underkastet Dyrslægernes Herredømme, kan det føre videre, end Landmændene kunne være tjente med. Derfor forekommer det mig ikke, at der er Anledning for Landmændene til at gaa ind under dette Herredømme, og ville de gaa ind derunder, saa kunne de tage det i deres egen Haand og indføre en Klassifikation, men det kunne de gøre lige saa godt uden